

Arrest

nr. 74 956 van 13 februari 2012
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Indiase nationaliteit te zijn, op 21 december 2011 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 25 november 2011.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 16 januari 2012 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 9 februari 2012.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken G. de MOFFARTS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KALIN, die *loco* advocaat K. GOVAERTS verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché S. DUPONT, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen bezit u de Indische nationaliteit en bent u afkomstig uit de provincie Punjab. Na de dood van uw grootvader erfden uw vader en zijn oudere broer een stuk grond. Uw oom werkte niet en had weinig geld. Hij beweerde dat hij geld nodig had en dreigde ermee de grond te verkopen. De twee zonen van uw oom waren daar tegen. De grond zou in dat geval immers in twee verdeeld worden en ze wisten dat hun vader zijn stuk dan onmiddellijk zou verkopen. Uw oom leende uiteindelijk geld van dorpelingen. In mei of juni 2009 kwam één van uw neven om in een ongeluk. Op een dag in november 2009 was u buiten het dorp om een voetbalmatch te spelen. Plots belde uw moeder u op en vertelde dat uw oom dood was. Iemand zou bij de politie een klacht hebben ingediend en verklaard hebben dat uw oom door u, uw vader en uw neef werd vermoord. Daarop besloot de politie een autopsie uit te voeren.

Daaruit bleek dat uw oom inderdaad gewurgd was. Uw vader en uw neef waren opgepakt en uw moeder zei dat de politie eveneens naar u op zoek was. Ze adviseerde u niet naar het dorp terug te keren. Sindsdien verbleef u op verschillende plaatsen bij vrienden en familie. Nadat dorpelingen bij de politie getuigden wat voor persoonlijkheid uw vader was, werd hij vrij gelaten. Uw neef werd echter in de gevangenis mishandeld en gedwongen om bekentenissen af te leggen van de moord. Uw familie besloot dat u het land moest verlaten om te voorkomen dat u hetzelfde lot zou ondergaan. Een vriend van uw vader kende een reisagent. Jullie hadden de overeenkomst dat hij u naar het Verenigd Koninkrijk zou brengen. In april 2010 nam u in Amritsar samen met een handlanger van de reisagent een vlucht naar een onbekend land. U gebruikte daarbij uw eigen paspoort. Bij aankomst werd u met een auto naar een huis gebracht waar u ongeveer twee maanden verbleef. Dan werd u met een auto naar een ander huis gebracht en later naar nog andere plaatsen. Uiteindelijk was u ongeveer een jaar en vier maanden onderweg. Er werden twee pogingen ondernomen om u naar het Verenigd Koninkrijk te brengen maar deze mislukten ten gevolge van controles. Uiteindelijk werd u in augustus 2011 in België afgezet. Op 5 september 2011 diende u een asielaanvraag in bij de Belgische autoriteiten.

U legde geen documenten neer ter staving van uw asielaanvraag.

B. Motivering

Er dient te worden opgemerkt dat u er niet in bent geslaagd om een vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of het bestaan van een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk te maken.

Vooreerst dient te worden opgemerkt dat nergens uit uw verklaringen blijkt dat de door u aangehaalde problemen verband houden met één van de criteria zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie, die internationale bescherming biedt aan personen die hun land van herkomst dienen te verlaten uit een gegronde vrees voor vervolging omwille van hun religie, ras, politieke overtuiging, nationaliteit of het behoren tot een sociale groep. Uit uw verklaringen blijkt immers dat de door u aangehaalde problemen louter van gemeenrechtelijke aard zijn en geen uitstaans hebben met één van de vijf hierboven vermelde criteria.

Evenmin zijn er redenen om u, op basis van de door u aangehaalde vluchtmotieven, de status van subsidiaire bescherming toe te kennen op basis van art. 48/4, §2, b van de gecoördineerde Vreemdelingenwet. U hebt immers niet aannemelijk gemaakt dat er in uw hoofde een reëel risico bestaat op ernstige schade wegens foltering, of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing, in het geval u zou terugkeren naar uw land van herkomst. Immers, omwille van onderstaande redenen zijn er ook twijfels gerezen omtrent de geloofwaardigheid van uw asielrelaas.

Vooreerst dient te worden vastgesteld dat u geen enkel bewijs kan neerleggen ter staving van uw identiteit of nationaliteit. Het bewijs van identiteit maakt nochtans een essentieel element uit in iedere procedure en de asielzoeker is ertoe gehouden de stukken waarover hij beschikt of kan beschikken voor te leggen. Het ontbreken van een origineel identiteits- of nationaliteitsdocument houdt reeds een negatieve indicatie met betrekking tot het asielrelaas in. U verklaarde dat uw Indische identiteitskaart nog in India lag. Wanneer u gevraagd werd waarom u uw moeder, met wie u vanuit België telefonisch contact hebt, niet hebt gevraagd deze naar u op te sturen, repliceerde u dat uw vader ziek is, uw broer nog te jong is en uw moeder dat niet kan (zie gehoorverslag CGVS p. 3). Deze argumentatie kan echter niet volstaan ter verklaring van het ontbreken van enig identiteitsdocument.

Voorts dient te worden vastgesteld dat u geen enkel begin van bewijs voorlegde ter staving van de door u vernoemde vrees. De bewijslast berust nochtans in beginsel bij de asielzoeker die in de mate van het mogelijke elementen dient aan te brengen ter staving van zijn relaas. Bij het ontbreken van dergelijke elementen dient daarvoor een aannemelijke verklaring te worden gegeven, hetgeen in casu niet het geval is. U verklaarde dat uw neef, die net als u werd beschuldigd van moord op uw oom, ondertussen veroordeeld werd tot zeven jaar gevangenisstraf (zie gehoorverslag CGVS p. 7). U legde hieromtrent echter geen documenten neer die dit kunnen staven. Wanneer u gevraagd werd naar een verklaring voor het ontbreken van dergelijke documenten antwoordde u dat u daar niet aan gedacht had (zie gehoorverslag CGVS p. 8). Elke asielzoeker wordt echter reeds in het begin van zijn procedure gewezen op het belang van documenten ter ondersteuning van zijn asielrelaas (zie vragenlijst CGVS). De vaststelling dat geen enkel document kon voorleggen doet op ernstige wijze afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw verklaringen.

Aangezien u geen documenten neerlegde, kan uw asielrelaas louter beoordeeld worden op basis van uw verklaringen. Deze dienen volledig, consistent en logisch te zijn. Hierover kunnen echter enkele zaken worden opgemerkt. Vooreerst dient te worden opgemerkt dat u zich niet meer de exacte datum herinnerd waarop uw oom werd vermoord (zie gehoorverslag CGVS pp. 6-7). Aangezien uw problemen precies die dag begonnen, is dit wel erg bevreemdend. Dergelijke ingrijpende gebeurtenissen zijn doorgaans in iemands geheugen gegrift.

Ten tweede weet u niet met zekerheid wie u precies beschuldigd heeft van moord. De politie zou de naam niet vrij gegeven hebben van de persoon die de klacht heeft ingediend (zie gehoorverslag CGVS p. 7). Ook dit is niet aannemelijk. U verklaarde namelijk dat er een FIR (First Information Report) werd opgesteld. U hoorde van uw vader dat mensen van het dorp jullie hadden beschuldigd van de moord (zie gehoorverslag CGVS p. 7). Daarop staat steeds de naam van de persoon die de verklaringen heeft afgelegd. Uit informatie waarover het CGVS beschikt en die werd toegevoegd aan het administratief dossier blijkt ook dat de persoon die de klacht neerlegt de FIR altijd dient te ondertekenen. Aangezien er een rechtszaak was tegen uw neef en hij een advocaat had (zie gehoorverslag CGVS pp. 7-8) is het hoe dan ook niet aannemelijk dat zij geen kopie van de FIR zouden hebben opgevraagd om te weten wat daar precies in staat en wie deze klacht had neergelegd.

Ten derde dient te worden vastgesteld dat u zeer slecht op de hoogte bent van de rechtszaak tegen uw neef. Zo wist u niet of er aanwijzingen waren dat uw neef uw oom zou hebben vermoord (zie gehoorverslag CGVS p. 7). Evenmin wist u op basis van welke elementen hij precies veroordeeld werd voor moord (zie gehoorverslag CGVS p. 7). U verklaarde uw beperkte kennis door te stellen dat u op dat moment niet in India was (zie gehoorverslag CGVS p. 7). Dit is echter geen afdoende argument. Aangezien u van dezelfde feiten beschuldigd wordt als uw neef en hiervoor gezocht zou worden door de Indiase autoriteiten, mag van u meer interesse hieromtrent worden verwacht. Bovendien verklaarde u regelmatig telefonisch contact te hebben met uw moeder (zie gehoorverslag CGVS p. 2) waardoor u hierover meer informatie kunt verkrijgen. U verklaring dat u het uw moeder wel één of twee keer vroeg maar zij niet kon antwoorden en het niet goed begrijpt waarom uw neef veroordeeld werd (zie gehoorverslag CGVS p. 8) is onafdoende.

Ten vierde verklaarde u dat u momenteel nog steeds gezocht wordt door de Indische politie. U bent hierover echter niet precies op de hoogte. Wanneer u gevraagd werd wanneer de politie de laatste keer bij uw ouders thuis geweest zijn op zoek naar u moest u het antwoord schuldig blijven (zie gehoorverslag CGVS p. 8).

Ten vijfde verklaarde u met uw eigen paspoort India te hebben verlaten (zie gehoorverslag CGVS p. 3). Aangezien er een arrestatiebevel tegen u werd uitgevaardigd (zie gehoorverslag CGVS p. 7) is het niet aannemelijk dat u dergelijk risico nam. Wanneer u hiermee geconfronteerd werd, stelde u dat uw reisagent hiervan op de hoogte was en wist hoe hij dat moest aanpakken. Wanneer u werd gevraagd hoe hij dit dan precies aanpakte, bleef een degelijke verklaring echter uit. U verwees enkel naar een man die u vergezelde op de luchthaven en uw paspoort bij zich hield (zie gehoorverslag CGVS p. 8).

Bovenstaande vaststellingen nopen ertoe te besluiten dat er geen geloof kan worden gehecht aan uw verklaringen.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een eerste en enig middel brengt verzoeker kritiek uit op de inhoud van de motivering, zodat de schending van de materiële motiveringsplicht wordt aangevoerd en het middel vanuit dit oogpunt wordt onderzocht.

De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel bij de asielzoeker zelf. Zoals ieder burger die om een erkenning respectievelijk toekenning vraagt, moet hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 16 februari 2009, nr. 190.508; RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR,

Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124). Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (RvS 7 oktober 2008, nr. 186.868; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 204). De commissaris-generaal moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn en het is evenmin zijn taak om zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die een toekenning van bescherming kunnen rechtvaardigen.

Het louter aanhalen van een vrees voor vervolging of voor het lijden van ernstige schade volstaat op zich niet om te kunnen besluiten dat deze vrees reëel is. De vrees van de verzoekende partij moet tevens gegrond zijn, dit wil zeggen dat zij niet alleen subjectief bij haar aanwezig moet zijn maar ook moet kunnen worden geobjectiveerd (RvS 22 april 2003, nr. 118.506; zie ook: P.H. KOOIJMANS, *Internationaal publiekrecht in vogelvlucht*, Kluwer, Deventer, 2000, 354). Er is slechts sprake van objectivering onder de drievoudige voorwaarde dat de feiten die aan de basis liggen van de vrees bewezen worden geacht, dat er een causaal verband bestaat tussen de feiten en de vrees voor vervolging en dat deze vrees op het ogenblik van het onderzoek nog actueel is (S. BODART, *La protection internationale des réfugiés en Belgique*, Brussel, Bruylant, 2008, 171-172).

Met betrekking tot herinneringen van traumatische gebeurtenissen wijst de Raad op het volgende: Het asielrelaas maakt gebruik van het autobiografisch geheugen van de betrokkene, meer bepaald de herinnering van gebeurtenissen uit de eigen persoonlijke geschiedenis. Met betrekking tot normale gebeurtenissen is het relatief gemakkelijk een coherent en gestructureerd relaas te geven van wat meegemaakt werd in het verleden. Uit wetenschappelijk onderzoek blijkt echter dat dit niet altijd het geval is voor traumatische ervaringen, namelijk ervaringen die een bedreiging betekenen van het eigen leven of fysieke integriteit of deze van een naaste persoon. De aard van herinnering van dergelijke traumatische ervaringen verschilt van die van gewone ervaringen. Dit onderscheid is betekenisvol voor de beoordeling van het gebrek aan coherentie van asielrelazen. Uit het onderzoek blijkt niet dat dergelijke ervaringen in het geheugen gegrift zouden zijn en aldus zeker in detail herinnerd kunnen worden. Er wordt in de wetenschappelijke literatuur een onderscheid gemaakt tussen centrale details die betrekking hebben op kernelementen van het relaas en perifere details. Bij herhaalde interviews zullen perifere details meer verschillen dan details met betrekking tot kernelementen. Perifere details zoals ruimte, tijd, plaats en het aantal aanwezige personen zullen moeilijker onthouden worden. Dit is het gevolg van een zogenaamde tunnelperceptie waarbij informatie die zich op de visuele of auditieve periferie van de schokkende gebeurtenis bevinden niet onthouden wordt en de aandacht gefocust is op het meest bedreigende element dat een centrale plaats krijgt. Hoe langer de tijd tussen twee interviews en hoe meer de betrokkene het voorwerp waren van een PTSS (Post Traumatisch Stress Syndroom) hoe meer details in de interviews kunnen verschillen (J. Herlihy, *Evidentiary assessment and psychological difficulties, in Proof, Evidentiary Assessment and Credibility, in Asylum Procedures*, Ed. G. Noll, 2005, The Raoul Wallenberg Institute Human Rights Library, 16, p. 123 – 137; E. Bloemen, E. Vloeberghs, C. Smits, *Psychological and psychiatric aspects of recounting traumatic events by asylum seekers*, p. 56-57, http://www.pharos.nl/uploads/site_1/Pdf/Documenten/Care%20Full%2042-85.pdf, geraadpleegd op 4 november 2011).

Verzoekers argumentatie bevat geen enkele concrete repliek met betrekking tot de diverse vaststellingen verwoord in de bestreden beslissing, zodat deze onverkort gehandhaafd blijven. Het komt aan verzoeker toe om de motieven van de bestreden beslissing met concrete argumenten in een ander daglicht te stellen, waar verzoeker in gebreke blijft.

Verzoeker klaagt de schending van het zorgvuldigheidsbeginsel aan. Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de commissaris-generaal de verplichting op om zijn beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden, wat inhoudt dat hij zijn beslissingen moet stoelen op een correcte feitenvinding. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker op 22 november 2011 op het Commissariaat-generaal werd gehoord, waarbij hij de mogelijkheid kreeg om zijn asielmotieven omstandig uiteen te zetten en

aanvullende bewijsstukken neer te leggen. Tijdens het volledige gehoor was hij in het gezelschap van een tolk die het Punjabi machtig is. De bestreden beslissing is grotendeels gesteund op het verslag van dit gehoor. De commissaris-generaal heeft de asielaanvraag van verzoeker op een individuele wijze beoordeeld en zijn beslissing genomen met inachtneming van alle relevante feitelijke gegevens van de zaak. Aldus kan niet worden vastgesteld dat de commissaris-generaal hier onzorgvuldig heeft gehandeld.

Verzoeker heeft zijn asielrelaas niet aannemelijk kunnen maken. Dienvolgens kan er evenmin geloof worden gehecht aan de door verzoeker aangehaalde vrees voor vervolging in overeenstemming met de criteria van het vluchtelingenverdrag waardoor hij zich zodoende ook niet langer kan steunen op de elementen aan de basis van zijn relaas teneinde aannemelijk te maken dat hij in geval van een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico op ernstige schade zou lopen zoals bedoeld in artikel 48/4, §2, a) en b) van de vreemdelingenwet. Verzoeker brengt geen elementen aan waaruit zou moeten blijken dat er in zijn land van herkomst sprake is van een internationaal of binnenlands gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet. Er zijn geen elementen in het rechtsplegingsdossier die de toekenning van een subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet verrechtvaardigen. De Raad schaart zich achter de motieven van de bestreden beslissing.

Er zijn geen redenen voorhanden om de bestreden beslissing te vernietigen en aanvullende onderzoeksmaatregelen te bevelen op grond van artikel 39/2, §1, 2° van de vreemdelingenwet.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op dertien februari tweeduizend en twaalf door:

dhr. G. de MOFFARTS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

G. de MOFFARTS